

Binecuvântarea din lumea viitoare (H. Smith)

»Pentru că voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care este cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul trâmbiței, nici de glasul care vorbea în așa fel încât cei care l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească, (pentru că nu puteau să sufere ce li se poruncise: „Chiar un animal, dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre.” Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare, încât Moise a zis: „Sunt nespus de îngrozit și tremur!”), ci v-ați apropiat de muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii de îngeri, de adunarea în sărbătoare și de Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor drepți făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.« (Evrei 12, 18-24)

Apostolul desfășoară înaintea ochilor noștri binecuvântarea din lumea viitoare, ca să ne ridice deasupra tuturor încercărilor, suferințelor și exercițiilor din lumea actuală.

În momentul de față tot ce este cu privire la această lume a fericirii, a lumii viitoare, este în afara domeniului perceperii noastre prin simțuri. De aceea când apostolul vorbește că noi am venit la aceste mari realități, el vrea să spună desigur, că noi am venit la ele prin puterea de înțelegere a credinței. În capitolul 2,5 apostolul vorbește clar despre »lumea viitoare«, o denumire a moștenirii vaste a lui Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani. Ea cuprinde totul, asupra căruia Hristos va domni ca Om, atât în cer cât și pe pământ, căci există atât o parte cerească cât și una pământească a lumii viitoare.

Înainte însă ca apostolul să vorbească despre această realitate, în versetele 18-21 ne arată prin comparare lucrurile la care a venit Israel, nu însă creștinul. La muntele Sinai Dumnezeu a vestit poporului legământul, *pe care le-a poruncit să-l păzească* (Deuteronom 4,10-13). De aceea prezența lui Dumnezeu pe pământ a fost însoțită de semnele maiestății Sale și ale unei judecăți sfinte și nimicitoare asupra oricărei neascultări și a oricărui păcat. Aceste semne – focul, negura, întunericul și furtuna au umplut inima oamenilor cu groază. La muntele Sinai totul era *împotriva noastră*. Pe primul munte totul acționa asupra simțurilor noastre naturale. Noi creștinii nu am venit la muntele »care se putea atinge« (versetul 18), și nici la lucruri, care se puteau *auzi* ca »sunetul de trâmbiță« și la »glasul care vorbea« (versetul 19). Noi nu am venit nici la lucruri vizibile (versetul 21). Omul natural nu poate suporta prezența lui Dumnezeu. Orice sclipire a slavei lui Dumnezeu este copleșitoare, dacă ea este legată cu o cerință adresată oamenilor. Israel nu o putea suporta, și chiar Moise a găsit această apariție ca fiind îngrozitoare și a zis: »Sunt nespus de îngrozit și tremur!«

Marile realități, la care am venit noi în creștinism, nu pot fi nici atinse, nici auzite și nici văzute de omul natural. Ele pot fi percepute numai prin credință. Această realitate trebuie să fi fost foarte grea de înțeles pentru credincioșii iudei, deoarece ei erau obișnuiți cu un sistem religios în care totul se adresa omului în carne. Acum ei erau introduși în ceva cu totul nou, care în afară de aceasta pune tot la o parte, ce se adresa simțului. Ei trebuiau să învețe că lucrurile iudaismului erau numai umbre și lucrurile invizibile ale creștinismului sunt realitatea. Tot ce este vizibil a fost înlăturat, și ei sunt aduși împreună cu noi într-un domeniu minunat al binecuvântării, pe care numai credința îl poate înțelege.

În versetele 22-24, în binecuvântarea care ni se deschide, găsim opt aspecte diferite, la care noi am venit:

1. muntele Sion
2. cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc
3. zecile de mii de îngeri, o adunare în sărbătoare
4. Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri
5. Dumnezeu, Judecătorul tuturor

6. duhurile celor dreți, făcuți desăvârșiți
7. Isus, Mijlocitorul unui legământ nou
8. sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel

1. *Muntele Sion*. Dacă prin credință privim la lumea viitoare, atunci Duhul lui Dumnezeu ne duce în primul rând la muntele Sion, la Ierusalimul pământesc, care înfățișează pe credincioșii de pe pământ. În afară de aceasta muntele Sion exprimă simbolic fundamentul pe baza căruia toți credincioșii, atât cei de pe pământ cât și cei din cer, vor fi binecuvântați. Cei doi Psalmi, 78 și 132, aruncă lumină asupra înțelesului spiritual al muntelui Sion.

În Psalmul 78 este descrisă eșuarea totală a lui Israel în ceea ce privește responsabilitatea lui. Pe baza faptelor lor totul este pierdut. Cortul întâlnirii este părăsit (versetul 60), Chivotul este dus în captivitate (versetul 61), țara ajunge sub judecată și poporul este mistuit (versetele 62-64). După aceea are loc o schimbare mare în situația poporului, așa cum se relatează în versetul 65, lucrată exclusiv de Domnul, așa cum citim: »Atunci Domnul S-a trezit ca unul care a dormit«, și El a început imediat să acționeze »ca un viteaz«.

Până în momentul acela Dumnezeu a lucrat cu Israel pe baza faptelor lui, dar când ei s-au ruinat complet, Dumnezeu a revenit la suveranitatea Lui și a acționat de la Sine Însuși spre binecuvântarea lor. Așa citim: »A ales seminția lui Iuda, muntele Sion, pe care-l iubește«, și în continuare: »A ales pe robul Său David«. Aceasta este suveranitatea îndurării divine, care alege suveran spre binecuvântarea omului. Un munte simbolizează putere. Muntele Sion simbolizează puterea mare, care se exercită în harul suveran.

Psalmul 132 ne arată un alt adevăr important în legătură cu muntele Sion. Acest Psalm descrie cum David a adus Chivotul înapoi la Ierusalim, Chivotul nu numai a fost luat din mâna dușmanilor, ci acum el și-a primit locul care i se cuvine pe muntele Sion. Psalmistul spune: »Căci Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Sa: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui, căci l-am dorit.”« De îndată ce Chivotul se află pe muntele Sion, binecuvântările se revarsă asupra poporului. »Voi binecuvânta din belșug hrana, voi sătura cu pâine pe săracii lui. Voi îmbrăca în mântuire pe preoții lui, și credincioșii lui vor cânta de bucurie.« Aici avem din nou gândul alegerii suverane, dar însoțit de gândul că Sion este unit cu Chivotul. Chivotul cu scaunul harului (capacul ispășirii) este o imagine a lui Hristos, și astfel cunoaștem pe deplin înțelesul simbolic al muntelui Sion: puterea harului suveran al lui Dumnezeu exercitată spre binecuvântarea omului prin Hristos. Dacă prin eșecul omului totul a fost pierdut pentru om, atunci toată binecuvântarea este asigurată prin harul suveran al lui Dumnezeu, care curge legitim spre noi pe baza a ceea ce este Hristos și a ceea ce a făcut El. Acesta este fundamentul stabil al binecuvântării pentru lumea viitoare, și la aceasta am venit noi prin credință.

2. *Cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc*. După ce am început cu harul suveran, care întâmpină pe om în totala lui stricăciune, prin credință mergem acum la scenele cerești și ne găsim în cetatea Dumnezeului celui viu, în Ierusalimul ceresc. Această cetate ne prezintă simbolic atât pe sfinții cerești cât și locuirea lor în lumea viitoare. Binecuvântările pământești din timpul Împărăției de o mie de ani vor fi administrate din această cetate – națiunile vor umbla în lumina ei. În opoziție cu cetățile pământești ea este numită cetatea Dumnezeului celui viu. Cetățile pământești sunt construite de oameni muritori, și de aceea aceste cetăți sunt caracterizate ca și ei de moarte și distrugere. Această cetate își primește viața de la Dumnezeul cel viu și de aceea este în afara domeniului morții și distrugerii. Prin credință această cetate se ridică înaintea noastră. Vedem ce este viitor. Dacă privim acum în jurul nostru, vedem suferința, mizeria, brutalitatea și stricăciunea acestor cetăți. Prin credință privim în sus și vedem această cetate minunată, unde nu au pășit niciodată picioarele pătate cu păcat. Inimile noastre sunt mângâiate să știe, că atunci când națiunile vor umbla în lumina acestei cetăți, orice suferință va înceta și binecuvântările lumii viitoare vor fi introduse.

3. *Zecile de mii de îngeri, o adunare în sărbătoare.* După ce am ajuns în cer, ne aflăm în prezența a zeci de mii de îngeri. Aceasta va fi adunarea generală a acestor ființe spirituale. Orice clasă și orice rang al acestor ființe minunate va fi prezent acolo. Această ceată nenumărată de îngeri există deja și prin credință am ajuns la cunoașterea conștientă a existenței lor.

Îngerii sunt păzitorii divini ai poporului lui Dumnezeu. Ei vor avea această misiune deosebită în lumea viitoare. Psalmul 34,7 ne arată protecția acordată de acești îngeri. Citim acolo: »Îngerul Domnului își așază tabăra în jurul aceluia care se teme de El și-i scapă.« Istoria lui Elisei oglindește această protecție. Când în Dotan el a fost încercuit de dușmanii săi, slujitorul lui s-a temut foarte mult, însă Elisei a spus: »Nu te teme, căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei.« Ca răspuns la rugăciunea sa Domnul a deschis ochii robului, ca să poată vedea, că tot muntele era plin de cai și care de foc împrejurul lui Elisei (2 Împărați 6,17). Elisei ajunsese deja prin credință la ei. Robul a ajuns însă abia când i-a văzut. Și Daniel a cunoscut protecția îngerilor: căci un înger a fost trimis să închidă gura leilor, pentru ca el să nu fie vătămat (Daniel 6).

Și Domnul ca Om a stat sub protecția îngerilor, așa cum citim: »Căci El va porunci îngerilor Săi pentru Tine, să te păzească în toate căile Tale« (Psalm 91,9-12). Îngerii au fost prezenți deja la nașterea Lui. Îngerii I-au slujit în timp cât a fost ispitit. Un înger L-a întărit în grădina Ghetsimani. Îngerii au păzit mormântul Lui și au fost prezenți la înălțarea Lui la cer.

Și acum credincioșii stau sub protecția îngerilor, așa cum citim: »Nu sunt ei oare toți duhuri slujitoare trimise să slujească pentru cei care vor moșteni mântuirea« (Evrei 1,14). În lumea viitoare vor practica în continuare această protecție, căci ei stau la porțile cetății cerești și se vor deplasa între cer și pământ, suindu-se și coborându-se asupra Fiului Omului.

4. *Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri.* Când pătrundem mai departe în adâncimea slavei, ajungem prin credință la Adunarea celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri. În acest domeniu imens al slavei cerești sunt din aceia care ocupă un loc deosebit, diferit de ceilalți. Ei sunt numiți întâi-născuți, ceea ce arată clar poziția lor de frunte. De șapte ori se vorbește în Scriptură despre Hristos ca despre Cel Întâi-născut, căci El trebuie să aibă totdeauna întâietatea. Aici găsim cuvântul la plural, și se referă la credincioșii care alcătuiesc Adunarea. Ei vor ocupa un loc de frunte între sfinții cerești, așa cum Israel este numit întâiul născut al Domnului, deoarece el ocupă un loc deosebit între națiuni (Exod 4,22). Numele acestor întâi-născuți sunt scrise în ceruri și prin aceasta se vorbește de patria lor cerească, căci noi aparținem acolo unde sunt scrise numele noastre. Ca Ierusalim ceresc, Adunarea administrează binecuvântarea în legătură cu pământul. Ca Adunarea a celor întâi-născuți, în legătură cu cerul ea aduce adorare.

5. *Dumnezeu, Judecătorul tuturor.* Dacă ne urcăm și mai sus, prin credință ajungem la »Dumnezeu, Judecătorul tuturor«. Dumnezeu privește totodată, așa cum a spus cineva, „de la înălțime în jos, ca să judece tot ce este jos”. Aceasta se referă desigur nu la faptul că Dumnezeu va face cândva judecata înaintea Marelui Tron alb, ci că El va judeca pământul în dreptate. Așa a vorbit și Avraam despre Dumnezeu ca Judecător, când a spus: »Cel ce judecă tot pământul nu va face ce este drept?« (Geneza 18,25) Și așa vor spune oamenii în lumea viitoare: »Da, este o răsplată pentru cel drept. Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!« și: »Scoală-te, Judecătorul pământului, și răsplătește celor mândri, după faptele lor« (Psalm 58,11; 94,2). Sub domnia omului deseori judecata se face fără să se țină seama de dreptate. Sub Dumnezeu, Judecătorul tuturor, dreptatea va însoți judecata, căci El »va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra celor întristați ai țării« (Isaia 11,3-5).

6. *Duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți.* Lumea viitoare ar fi incompletă fără credincioșii Vechiului Testament. Vor fi credincioși pe pământ, cu punctul lor central pe muntele Sion. Va fi Adunarea, cu o poziție de frunte a credincioșilor din cer, și vor fi toți credincioșii tuturor timpurilor înainte de cruce. Ei sunt numiți duhurile celor drepti făcuți desăvârșiți, ceea ce înseamnă că ei toți au trecut prin moarte și apoi „după dezbrăcare” au primit trupuri de slavă.

7. *Isus, Mijlocitorul unui legământ nou.* Prin credință am venit la Isus, prin care sunt asigurate toate binecuvântările lumii viitoare, atât cele pământești cât și cele cerești. Ce ar fi lumea viitoare fără Isus? El este punctul central al acelei scene incomensurabile de binecuvântare, El, Cel care dorește să umple și să satisfacă inima fiecărui credincios și care va administra Împărăția Sa spre gloriificarea lui Dumnezeu.

8. *Sângele stropirii.* În cele din urmă ajungem la sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel. Acesta este fundamentul drept și veșnic al tuturor binecuvântărilor pentru lumea viitoare. Sângele lui Abel a fost vărsat pe pământ și a strigat către Dumnezeu după răzbunare pe acela care la vărsat. Sângele lui Hristos a fost stropit înaintea lui Dumnezeu pe scaunul de har (capacul ispășirii) și în loc să strige după răzbunare, se roagă pentru grațierea aceluia care I L-au vărsat. „Sulița, care I-a străpuns coasta, a făcut să curgă sângele salvării.” Toți cei care cred, că Dumnezeu a primit sângele, vor ajunge sub binecuvântarea pe care o asigură sângele și vor avea parte de lumea viitoare.

În felul acesta se deschide înaintea noastră o privire minunată în plinătatea timpurilor, când hotărârile lui Dumnezeu își vor găsi împlinirea spre gloriificarea lui Hristos și binecuvântarea tuturor sfinților Săi. Și în credință și simțămintele inimii noastre putem vedea pe credincioșii de pe pământ și pe cei din cer, pe credincioșii Vechiului Testament, pe zecile de mii de îngeri, pe Dumnezeu deasupra tuturor, pe Isus, Mijlocitorul oricărei binecuvântări; și sângele Lui prețios este fundamentul tuturor acestora.